

Den 15 Januari 1771—1871.

Det kände sig i salars qualm så ensamt och betryckt,
Det längtade till luft och ljus, det längtade till flygt,
Och ut det drog kring Finlands bygd, det fria mannaord,
Att tala till hvar mötande om framtid, fosterjord.

Det pekade på höjd och dal, på skog, på sjö och strand,
Det lärde huru skönt dock är vårt finska fosterland,
Det talade om mången strid, som Finlands folk bestått,
Hur segrande dess bildning fram igenom dimmor gått.

Det ryckte närmre till hvarann den fordna tid, som flytt,
Och den, hvars första morgonljus med bleka strålar grytt:
Det lärde, att det folk blott är ett lyckligt öde värdt,
Som med sin svett och med sitt blod sin framtids skördar närt.

Hur mycket än för oss du gjort, så glömmes ej likvisst,
Att du, Porthan, i Finland var den förste publicist!
Du trodde på det fria ord, dess makt att väcka opp
Förökad kärlek till vårt land, förökadt framtidshopp.

Din röst vann eko, fria ord! Allt mäktigare ljud
 Ditt maningsrop, som folkets kraft att vakna, kämpa bjöd.
 Allt mera blef din lära trodd, att fosterlandet är
 Enhvars, som för dess framtidsmål ett ärligt hjerta bär.

Ljud högt, du fria mannaord, ljud stolt och oförskräckt
 För jordens furstar och dess folk, tills bättre dagar bräckt;
 Var starkt i tro, var fast i hopp! Du ständigt segrat har,
 Så länge stjernan, som du följt, det rättas seger var.

Ljust är det land, starkt är det folk, der du ditt bo har fäst,
 Och der du, kommet, icke är en hemligt fruktad gäst;
 Du löser slafvars fjettrar upp, du stöder throners makt,
 Du står vid tidens altarahärd en obetvinglig vakt.

Du vapenlös att segra vet, du har ej plog i hand,
 Och dock du har till skörd beredt så mången öde strand;
 Du har ej guld, men rikedom du ofta kring dig strött
 Och återgett, en vårens sol, hvad vinterns tvång förödt.

Ljud högt uti vårt fosterland; var som en fridens tolk,
 Och närma i ditt ljusa hägn vår furste och vårt folk!
 Var som den friska, fria luft, som famnar jord och haf
 I vårens stund och väcker upp allt domnadt ur dess graf!

Var emot lögnens falska makt ett svärd, som gifver död,
 Åt hvarje ärlig viljas värf var ett osvikligt stöd;
 När folket jublar, gif du då åt detta jubel röst;
 När folket sörjer, tala då om nya dagars tröst!

Hvem vågar väl, vårt finska folk, din framtids öde spå,
 Om du i lugn, om du i storm skall mot dess skiften gå,
 Om målet för din långa färd igenom blod och svält
 Är högt i glans, är djupt i natt af livvets Herre stäldt?

Blott det är visst, att om det ord, som lysa bör din stig
 I kampen för din morgondag, i blygd förlorar sig
 Och du dess skam med lugn fördrar och vägrar ditt förakt.
 Då har du sjelf din framtidsrätt försålt åt nattens makt.

Men aldrig skall derhän det gå. Ej svigta skall den tro
 På frihetens och ljusets makt, som byggde här sitt bo.
 Än älskar detta land, som förr, hvar manligt ädel röst,
 Som utan fruktan talar ut hvar känsla i dess bröst.

Så flygen, seklets sändebud, I, tidens lätta blad!
 Blås, dagens friska andedrägt, utöfver land och stad!
 I stundens vågor gladt framåt! Ert mål ju är också
 Detsamma rika framtidshaf, dit djupets strömmar gå.

Må Finland efter hundra år er gifva vittnesbörd,
 Att hvad I vattnat vuxit upp till blomning och till skörd,
 Att, om er väg var ljus, var mörk, dock aldrig pressens ord
 Förglömt vår pligt, förrådt vår rätt, försålt vår fosterjord!

HELSINGFORS,
Theodor Sederholms boktryckeri, 1871.

Företadt: *L. Heimbürger.*